

ΓΕΡΑΚΙΝΑ ΜΠΟΥΡΙΚΑ

Έτσι
το έγγραφο
οι Μοίρες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

“Μια
καινούργια...
ιστορία πάλι.”

Σειρά: Ελληνική Λογοτεχνία
Τίτλος: Έτσι το έγραψαν οι Μοίρες
Συγγραφέας: Γερακίνα Μπουρίκα
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου
Copyright εξωφύλλου: Εκδόσεις Ωκεανός

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Γερακίνα Μπουρίκα
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-54-2

ΓΕΡΑΚΙΝΑ ΜΠΟΥΡΙΚΑ

ΕΤΣΙ ΤΟ ΕΓΓΡΑΨΑΝ
ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ

Μια καινούργια... ιστορία παλιά

Αυτό το βιβλίο θα το αφιερώσω
στη Βασιλική και στον Δημήτρη,
τα μοναδικά φωτεινά αστέρια
του δικού μου κόσμου.
Τα παιδιά μου.

Την ευγνωμοσύνη μου θα τη χαρίσω
στον άνθρωπο που έγινε «Ρόμπερτ»...

Γερακίνα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1978

Ήταν μικρό κορίτσι όταν τον πρωτοείδε. Θα 'ταν, δεν θα 'ταν δεκατριών χρονών. Άνοιξη του '70. Η Λένα τον θυμάται σαν να ήταν χθες που έφτασε στο χωριό ντυμένος γαμπρός πάνω σε άλογο.

Ήταν καημός της μάνας της ο γάμος στην πρώτη της κόρη να γίνει με όλες τις παραδόσεις και ο γαμπρός να έρθει καβάλα σε άλογο. Ίσως γιατί εκείνη στον δικό της γάμο δεν χάρηκε. Όλοι στο τραπέζι ρωτούσαν γιατί η νύφη ήταν λυπημένη. Σε πολλούς μάλιστα είχε φανεί ότι έκλαιγε και λέγανε πως θα 'ταν από τη συγκίνηση. Μα δεν τον ήθελε τον άνδρα που της δίνανε. Φυσικά, κανένας δεν την είχε ρωτήσει. Ο Γιώργης ήταν ο πρώτος νοικοκύρης του

χωριού, με μεγάλη περιουσία, κτήματα και ζώα, κι αυτό τον έκανε περιζήτητο γαμπρό. Γι' αυτό, στην πρώτη κόρη της, ήθελε ο γαμπρός να έρθει καβάλα στο άλογο, σαν πρίγκιπας. Να έχει η Μόρφω ό,τι είχε εκείνη ονειρευτεί για τον εαυτό της όταν ήταν μικρό κορίτσι.

Από το προηγούμενο βράδυ είχαν ξεκινήσει η γιορτή και ο χορός. Οι γάμοι τότε ήταν η καλύτερη αφορμή για γλέντι.

Η Λένα πάλι, από το ξεκίνημα της ημέρας, είχε αγωνία, όχι τόσο για τον γάμο, αλλά για να ξαναδεί τον καινούργιο της αδελφό. Τον πρίγκιπα που θα έκλεβε την αδελφή της από το διπλανό κρεβάτι του κοριτσιίστικου δωματίου τους για να την πάει στο σπίτι, που είχε χτίσει δίπλα στο πατρικό τους, για χάρη της. Η αδελφή της η Μόρφω άξιζε και τον πρίγκιπα και τη ζωή που θα ζούσε δίπλα του. Με την ομορφιά της και την καλοσύνη της κέρδιζε την αγάπη και την αφοσίωση όχι μόνο του μελλοντικού της άνδρα, αλλά κάθε ανθρώπου που τη γνώριζε.

Μπορεί με τη Μόρφω να είχαν διαφορά ηλικίας έξι χρόνια, αλλά από τότε που η μάνα την έβαλε στο ίδιο δωμάτιο μαζί της για να μη φοβάται μ' εκείνους τους εφιάλτες που την ξεσήκωναν κάθε βράδυ, οι δυο αδελφές δέθηκαν μεταξύ τους λες και δεν τις χώριζε ούτε διετία. Η Μόρφω πήρε τον ρόλο της μάνας στη φροντίδα της Λένας και εκείνη δεν έπαυε να νιώθει δέος μπροστά σε αυτό το απίστευτο πλάσμα

που είχε για πρότυπο αλλά και που από την πρώτη βραδιά μαζί της έδιωξε μακριά τους εφιάλτες της.

Τί όμορφος που ήταν ο άνδρας της, Θεέ μου, πάνω στο άλογο με τα μαύρα του μαλλιά και τα τόσο σκούρα μάτια του! Τα μάτια του μια λέξη σου φέρνανε στο μυαλό: σκοτεινιά. Αλλά πώς κατάφερε μέσα σε αυτή τη σκοτεινιά να κρύβεται τόσο καλά και το φεγγάρι; Από τη μια αντιπαθούσε τον άνδρα που της έκλεβε τη Μόρφω της, αλλά από την άλλη ένιωθε μαζί του μαγεμένη. Μάλλον έτσι πρέπει να νιώθουν οι μικρές αδελφές για τους γαμπρούς, σκέφτηκε, για να μπορέσει να δώσει μια λογική εξήγηση στο ανεξήγητο που ένιωθε.

Και νά τώρα εδώ, άνοιξη του '78, μια Λένα ίδια με τη Μόρφω στον γάμο της...

Ναι, η Λένα στα είκοσι ένα της είναι σχεδόν ίδια με τη μεγαλύτερη αδελφή της. Η μόνη τους διαφορά είναι ότι η Μόρφω έχει κόκκινα μαλλιά ενώ η Λένα μαύρα. Μαύρα σαν του πρίγκιπα που έκλεψε κάποτε την αδελφή της.

Κάθεται και περιμένει τον αγαπημένο της μέσα στο σκοτάδι. Ο φόβος μήπως τους δει κανείς έχει κλέψει τη μισή χαρά από τον έρωτά της. Κι όμως, δεν μπορεί να πράξει αλλιώς. Η ψυχή της την οδηγεί τόσο γρήγορα και τόσο τυφλά που κάθε φωνή

της λογικής πνίγεται μέσα στο τρελό πάθος της για εκείνον. Εκείνον που της έχει κλέψει την καρδιά εδώ και τόσα χρόνια.

Στην αρχή δεν ήθελε να το πιστέψει. Σκεφτόταν ότι αυτό που ένιωθε ήταν αγνή αγάπη και θαυμασμός για τον μεγαλύτερο αδελφό της. Τον άνδρα της Μόρφως. Σιγά-σιγά όμως ένιωθε πως η έλξη που ασκούσε επάνω της είχε κάτι διαφορετικό. Ήταν σαν μαγεία. Τη μάγευε ο τρόπος που την κοιτούσε, ο τρόπος που της μιλούσε και τη συμβούλευε, ακόμη και ο τρόπος που έβλεπε να τυλίγει τα χέρια του γύρω από την αδελφή της τής φαινόταν μαγικός. Αχ, πόσο θα 'θελε να είναι το δικό της κορμί μέσα σ' αυτά τα χέρια και η ανάσα του να χανόταν επάνω στο δικό της πρόσωπο την ώρα που θα του έλεγε «σ' αγαπώ»! Πόσο βασανιστικό είναι ο έρωτάς σου να είναι τόσο κοντά σου και τόσο μακριά σου ταυτόχρονα!

Στην αρχή προσπάθησε να αντισταθεί σ' αυτό που ένιωθε να ξυπνά μέσα της. Ξεφεύγει όμως ποτέ κανείς από τη μαγεία; Τα ξωτικά και οι νεράιδες ξέρουν να κάνουν καλά τη δουλειά τους. Κι αν καταφέρεις να μη σου κλέψουν τη φωνή, δεν θα γλυτώσεις αν θελήσουν την καρδιά σου. Γι' αυτό κι εκείνη όσο κι αν προσπάθησε δεν κατάφερε να ξεφύγει απ' τα φεγγάρια των ματιών του. Κι απλώς αφέθηκε. Τί κι αν κάθε βράδυ έβλεπε πάλι εφιάλτες. Ένα λεπτό στα χέρια του άξιζε για όλες τις Ερινύες που την κατέτρεχαν.

Η νύχτα έξω είναι γλυκιά και η μυρωδιά από τα νυχτολούλουδα, που έχουν κιόλας ανθίσει, πλημμυρίζει το σώμα της με ευφορία. Μεθυστικό άρωμα που μπερδεύεται με το δικό του.

Να τος! Αναγνωρίζει και το περπάτημά του. Και είναι εδώ... Για να την τρελάνει πάλι με τον πόθο του, που αντί να καταλαγιάζει έπειτα από τρία χρόνια μοιάζει να θεριεύει. Βιαστικές κινήσεις, τα ρούχα στο πάτωμα σαν κουρέλια και λόγια αργά και μακρόσυρτα μέχρι να έρθει η στιγμή να χαθεί μέσα της.

Πώς την περιμένει αυτή τη στιγμή! Το εγκαταλελειμμένο εδώ και χρόνια καμίνι, δίπλα στον κήπο τους, είναι ο ιδανικός τόπος για τα κρυφά ραντεβού τους. Μπορεί να μην έχει ρομαντισμό, έχει όμως το σκοτάδι που απαιτείται για να καλύψουν τον έρωτά τους. Γιατί αυτός ο έρωτας δεν επιτρέπεται να βγει στο φως της ημέρας. Είναι καταστροφικός. Πόσοι αθώοι άνθρωποι θα δυστυχούσαν εξ αιτίας αυτού του έρωτα... Πώς είναι δυνατόν να επιτρέψει αυτό που σ' εκείνη δίνει ζωή, να στερήσει απ' τη ζωή της αδελφής της και των γονιών της; Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Μόνο το σκοτάδι.

Και τώρα πρέπει να ντυθεί και να στολιστεί για να πάει στο τραπέζι που κάνει η Μόρφω για την

επέτειο του γάμου της. Κάθε χρόνο πρέπει αυτό να το ζει και να το ξαναζεί. Η αδελφή της είναι ευτυχισμένη και γιορτάζει την ευτυχία της. Κι εκείνη πρέπει να σφίξει το χέρι του μοναδικού άνδρα που έχει αγαπήσει στη ζωή της και να του ευχηθεί για τη συνέχεια του γάμου του. Ενός γάμου που περίμενε να τελειώσει μόλις εκείνος κατάφερε να μαζέψει αρκετά χρήματα για να μπορέσουν να φύγουν.

Ναι, το είχαν συζητήσει πολλές φορές. Μόλις θα ξεχρέωνε το σπίτι που είχε φτιάξει για εκείνον και για τη Μόρφω, θα εξαφανίζονταν μαζί. Θα διάλεγαν μια μεγάλη πόλη και θα εγκατέλειπαν τα πάντα για να ζήσουν επιτέλους μαζί. Το σπίτι θα το άφηνε στη Μόρφω για να υποκαταστήσει κάπως το κακό που θα της έκανε. Παιδιά, ούτως ή άλλως, δεν είχαν καταφέρει να κάνουν. Η Μόρφω είχε κάποιο πρόβλημα και δεν μπορούσε να μείνει έγκυος. Ύστερα από πολλές προσπάθειες εδώ και οκτώ χρόνια το είχαν πάρει απόφαση ότι θα μείνουν άκληροι.

Πολλές φορές η Λένα προσπαθώντας να δικαιολογήσει τον εαυτό της για τις πράξεις της σκεφτόταν ότι ούτε ο Θεός δεν ήθελε να είναι μαζί εκείνο το ζευγάρι, γι' αυτό δεν τους αξίωσε να κάνουν παιδιά. Αυτό ήταν το όνειρό της και αυτό ήταν το μόνο που περίμενε στη ζωή της. Αρκεί να έκανε υπομονή. Δεν την ένοιαζε τίποτε. Θα περίμενε. Η αγάπη δεν έχει αρχή και τέλος. Απλώς τη ζεις...

Κόκκινο ακριβό κρασί στα ποτήρια. Το μαχαίρι που χτυπά στο κρύσταλλο ακούγεται σαν μελωδία.

«Θα υπάρξει και ανακοίνωση;»

Το μόνο που θυμάται μέσα στη ζάλη της είναι τα συγχαρητήρια για την εγκυμοσύνη της Μόρφως και έναν πρίγκιπα να πέφτει από το άλογο. Σκοτάδι...

Σε ένα χωριό της Πελοποννήσου, μια νεαρή κοπέλα, η Λένα, έγκυος από τον παράνομο έρωτά της με τον άνδρα της αδελφής της, αποφασίζει να εγκαταλείψει την Ελλάδα και να ζήσει για πάντα στην Αυστραλία.

Στο μακρινό παρελθόν, στο ίδιο χωριό, έχει διαδραματιστεί μια περίεργη ιστορία. Δύο φίλοι, ο Στέργιος και ο Φάνης, έχουν ανακαλύψει και έχουν θάψει κρυφά έναν θησαυρό. Ο Στέργιος μαζί με άλλους πέντε συγχωριανούς του, σκοτώνεται στον εμφύλιο, ενώ ο Φάνης φεύγει κυνηγημένος από την Ελλάδα. Όμως ο Φάνης κρύβει ένα μεγάλο ματωβαμμένο μυστικό...

Πολλά χρόνια μετά, στη Μελβούρνη, ο Τόμας Νιούτον, αποφασίζει να ψάξει να βρει τον γιουό του, που είχε γεννηθεί στην Ελλάδα...

Η Λένα, ο Δημήτρης, ο Φάνης, ο Τόμας, ο Ρόμπερτ, ο Ανδρέας... Πρόσωπα που η ιστορία τους είναι μπλεγμένη και αδιάρρηκτα δεμένα, όλοι θύματα των ανθρώπινων παθών, της απληστίας και του ένοχου έρωτα...

***Ένα μυθιστόρημα καταγιστικών
συναισθημάτων, κεντημένο στον καμβά
της αγωνίας και της περιπέτειας.
Μια αληθινή ιστορία.***

ΩΚ 163

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-54-2

9 786185 104542